

De vissen

20 november 2005 Malindi

Jambo nieuwsbrieflezers

Habari (Hoe gaat het in het Swahili)

Nzuri (Het gaat goed zouden ze in Ruiru zeggen)

Salama (Het gaat goed , zo zeggen ze dat aan de kust van Kenia)

Voor me staat een jonge vrouw, ze zal zo'n 35 jaar zijn waarschijnlijk. Vijf kinderen heeft ze. Ze woont in een kleine gehuurde stenen kamer. In de kamer staat een klein soort petroleum pitje en hierop staat een pannetje. In het pannetje bakt een van haar dochters samosas, dat zijn een soort bladerdeeg hapjes.

Er staat ook een gammel bankje in het huisje, er hangt in het midden van de ruimte een gordijn en verder is er niks.

De vrouw heet Jane. De vrouw verteld dat de grote kinderen de samosas bakken , de jongere kinderen gaan daarna de straat op om de samosas te verkopen. Ze vertelt ook dat ze Aids heeft. Ze gebruikt geen medicatie en op de vraag waarom niet antwoordt ze:"Medicijnen nemen terwijl je niks te eten hebt maakt dat je helemaal wegwijnt van de pijn". De vrouw heeft dus geen eten genoeg en riskeert zo haar leven terwijl ze nog zo jong is en 5 kinderen heeft die ook jong zijn. Gladys de sociaal werker van het weeshuis praat met de grotere dochters over het leven en komt erachter dat er soms eten is als er veel samosas zijn verkocht en op andere dagen verblijven ze gewoon zonder eten. Ik vraag haar wat de samosas kosten.

"1 Shilling"antwoordt Jane. Wij vallen bijna om van verbazing, 1 shilling dat is 1 Euro cent, 1 pakje rijst kost al 75 Shilling en ze zal dus heel wat samosas moeten verkopen om een beetje eten te kunnen koken voor haar kinderen en haarzelf. We kopen al haar samosas om die vervolgens uit te delen tijdens onze outreach route. (Dat zijn er trouwens maar een stuk of 12.)

Rosalynne Cookie een geweldige vrouw die voor ons is komen werken voor het outreach werk praat met Jane en zegt:"Jane, woensdag ga je met mij naar het ziekenhuis om alle testen te doen en vanaf vrijdag ben je aan de medicijnen, we zullen zorgen dat je te eten hebt.

Mama Jane (die we nu mama samosa) noemen, had mijn hart geraakt. De medicatie die Aids remt is voor volwassen slechts 1 Euro voor kinderen is het gratis.

Het mag toch niet gebeuren dat mensen geen medicatie nemen omdat ze geen eten in hun maag hebben.

Een paar dagen later kom ik terug bij mama samosa omdat ik wat van haar samosas wil kopen.

Ze ligt op de grond, geen bed geen matras , gewoon op de grond. Vlak daarvoor was ze ingestort en we brengen haar naar het ziekenhuis.

Mama samosa heeft veel te weinig bloed (ernstig bloedarmoede) en heeft bloed nodig.

Dan treft ons een nieuwe onaangename verassing. Bloed is niet verkrijgbaar in het ziekenhuis.

Rosalynne Cookie gaat de straat op en vraagt mensen bloed te doneren in ruil voor geld. Een halve liter kost snel 40 Euro. Gelukkig vindt Rosalynne bloed voor Jane. Na 4 dagen mag Jane goed opgeknapt weer naar haar huisje terug.

Jane, ofwel mama samosa is een voorbeeld van datgene wat we daarna meerdere malen gingen meemaken.

Ons outreach programma heeft in korte tijd dan ook veel mensen opgenomen. In het outreach programma zorgen we ervoor dat mensen 2 keer per maand een voedselpakket krijgen. Dit voedselpakket bestaat uit:

3 pakken meel
1 pak kindermeel
2 kilo rijst
2 kilo bruine bonen
1 kilo groene bonen
1 kilo suiker
1 klein zakje zout
1 flesje kookvet
2 stukken "gebruik voor alles"zeep
1 klein zakje waspoeder
1 stuk medicinale zeep
1 klein potje vaseline
En uit vis..

Vis.
Het logo van het weeshuis is een vis. Afkomstig van het verhaal uit de bijbel over de broden en de vissen. Het heeft ermee te maken dat je als je de handen ineenslaat / samenwerkt je van heel weinig heel veel kan maken.

Ons motto is echter: "Geef mensen geen vis maar geef ze een hengel zodat ze zelf kunnen gaan vissen". Nu , hier in Malindi delen we vis uit, want hoe kan je vissen als je te zwak bent , te ziek en teveel honger hebt. Fester gaf me gisteren een artikel dat die dag in de krant had gestaan , het artikel schreef:"140.000 mensen hebben hongersnood in en om Malindi".

Het verbaast me niet. We zien het iedere dag. Wat we ook zien is Aids , veel te veel Aids. Vaak zijn er grootmoeders en kinderen en zijn de generaties ouders overleden. Ouders die niet wisten hoe oud of jong ze waren , die niet wisten hoe ze moesten lezen en schrijven en dus ook zeker niet geregistreerd stonden toen ze leefden dus kunt u zich met mij afvragen of die mensen zijn meegenomen in statistieken.

Ruim 120 mensen krijgen nu al steun van ons voedselprogramma. Een groot deel van die mensen heeft Aids en die krijgen extra begeleiding van Rosalyne in het medische traject.

Ik zou u van iedere situatie graag een beschrijving geven maar het zijn er teveel voor een nieuwsbrief maar laat ik nog enkele ontmoetingen met u delen±

De familie Olele.

We kwamen aan samen met 2 vrijwilligers van Telfort. (Ondertussen KPN geworden)

We kregen een hartelijk welkom en snel werden van alle kanten kleine stoeltjes vandaan gehaald , dat wil zeggen ; houten krukjes, plankjes , noem maar wat op. De man ging vertellen. Hij zorgt samen met zijn vrouw voor 9 kinderen van henzelf plus 5 kinderen die wees zijn geworden nadat zijn broer en diens vrouw waren overleden.

De man heeft geen vast inkomen , hij is een zogenaamde dagloner wat wil zeggen dat hij ergens graaft als dat nodig is , in een tuin werkt als dat mag en zo verder.

De man en zijn vrouw zijn HIV positief.

Ze hebben een stukje eigen grond en daar staan diverse lemen hutten op. De man

heeft een diepe kuil gegraven "dat word een toilet" zegt hij. De oude is gevaarlijk geworden dus ben ik met deze nieuwe begonnen, zodra ik een keertje geld heb voor cement kan ik hem afmaken.

Sommige van de weeskinderen zijn al best groot en gaan naar een middelbare school mits er geld is. Soms zijn ze dus op school en dan weer eens thuis omdat het schoolgeld niet is betaald. Andere kinderen zijn nog klein. Hoe deze mensen het doen weet ik niet maar ze overleven op een of andere manier nog steeds.

De man is erg grappig om mee om te gaan, hij klaagt niet en is vrolijk en optimistisch.

Vlak voordat we weggaan komt zijn vrouw het hutje uit, op haar armen draagt ze een hele kleine baby, de baby is 2 dagen geleden geboren. De man legt uit dat ze wel aan geboorte beperking doen, hij snapt het dus niet helemaal en zegt: "Mungu", wat God betekent.

Onderweg naar de auto zegt hij: "Mijn nieuwgeboren zoon heeft nog geen naam ik wil graag dat hij de naam van 1 van onze bezoekers krijgt". Hij krijgt de naam van 1 van de Telfort medewerkers: Kenneth.

De man heeft los van voedselsteun nu ook cement gekregen en hij heeft zijn wc gebouwd.

Zijn grote nichtjes die niet op school zaten omdat ze schoenen of tas misten kregen van de voorzitter van de SWK, die onlangs met zijn vrouw in Kenia was, geld daarvoor en de kinderen zijn nu weer op school.

Het zou mooi zijn als we deze mensen niet alleen konden helpen met medicatie en voedsel maar dat we ook zouden kunnen helpen met schoolgeld.

Soms lijkt het uitzichtloos en vraag je je af of het wel zin heeft. Er zijn zoveel mensen die hulp verdienen, ze hebben ook zoveel hulp nodig, de HIV problematiek is alom en je vraagt je soms gewoon af of deze mensen ooit zelf kunnen vissen.

Dan rent Moses ons tegemoet als hij onze auto ziet. Moses, een klein jochie dat HIV positief is, net als zijn zusje, en beide kinderen groeien nu op bij hun grootmoeder nadat hun ouders zijn overleden. Toen ik Moses ontmoete was hij ziek. Hij had TBC en voor veel HIV patiënten is dat de ziekte waaraan ze uiteindelijk sterven. Moses is behandeld voor de TBC en krijgt nu Aids remmende medicatie en eten en nu slechts enkele weken later rent hij ons tegemoet, lachend samen met zijn vriendjes. Hij draagt voedselpakketten voor ons die naar andere gezinnen gaan in zijn omgeving. Is dat de Moses die zo dicht bij zijn laatste levensdag leek te zijn? Ja dat is Moses en dat geeft hoop.

Mama samosa, ook zij kan al weer aardig voor haar kinderen zorgen. Mama somalie die ook opgenomen was en erg ziek bracht laatst zelfstandig een bezoek aan het weeshuis en praatte voor 10.

God is de Glorie dat we hoop mogen geven aan deze mensen.

Hoop is soms ook voor ons moeilijk.

Zeker als je er midden in staat en nog geen resultaat, maar alleen maar ellende ziet.

Zeker als je op een gegeven moment weet dat je veel te veel mensen in je voedselprogramma hebt opgenomen en je niet weet of je dat waar kunt maken en weet dat als je weer op outreach gaat je weer opnieuw alleen maar gezinnen

tegenkomt die gewoon in aanmerking komen voor hulp.

In zo'n moment van uitzichtloosheid komen er meer problemen, bijv. qua organisatie, qua bouw qua papieren het gaat maar door.

Tijdens zo'n dip kwam ik in het eerste weeshuis in Ruiru.

Op zaterdag kamen we aan en 's avonds zat ik gezellig bij de kinderen. De kinderen vroegen natuurlijk 100 uit over Malindi. Maar ook ik vroeg 100 uit over van alles in Ruiru.

Ineens zegt een van de grote meisjes: "Ria, je weet dat we aan het oefenen zijn voor een cd, wil je een lied horen?" Dat wil ik graag.

De kinderen gaan zingen en vierstemmig klinkt een geweldig lied waar ik mijn tranen moet terug stoppen en het kippenvel breekt me uit.

De titel is : "We are the blessed generation". (Wij zijn de gezegende generatie)

Na het zingen leggen ze me uit dat Veronica Muthoni die opgroeit in het weeshuis al de teksten en muziek zelf heeft geschreven , het lied "Blessed generation" is gebaseerd op het leven in het weeshuis. Een gezegende generatie juist omdat ze zijn opgenomen in het weeshuis. Dat zijn momenten waar je kracht uit kunt halen en hoop.

Veronica heb ik u in het verleden ook wel eens over geschreven , het is een muzikaal talent maar hoe kom je met muzikaal talent aan een baan? Jaren geleden hebben we een cd gemaakt en Veronica is daar op te horen met ook andere weeshuiskinderen.

Destijds wilde een studio het min of meer gratis doen en we konden dus moeilijk kritiek leveren. Nu heb ik Veronica voorgesteld opnieuw een cd te maken , nu in een studio waar ze kon betalen en dus ook kritiek mag leveren en het zo kan maken zoals ze zelf wil. Alle nummers zijn door haar zelf geschreven en ze is er druk mee bezig er een "masterpiece " van te maken.

De volgende dag gaan de kinderen bezig alle vlechtjes uit mijn haar te halen, ook altijd zo'n typische gewoonte die we hebben hier en gelijk een moment om rustig met alle tijd eens met elkaar gewoon wat te kletsen. Dan komt ineens Veronica binnen en uiteraard wordt er dan gezongen. Ze gaat op mijn bureau zitten slaat met haar handen op het tafel blad die nu even als drum dienst doet en het is een groot feest geworden.

Op de dag dat we terug gaan naar Malindi krijgen we een map die is gemaakt door de kinderen voor ons.

Op iedere bladzijde staat een brief van een kind of een personeelslid.

Ik weet dat zodra ik terug kom in Malindi ik direct een belangrijke en ingewikkelde vergadering in moet en ik heb geen tijd nu de map te bekijken.

In Malindi aangekomen wacht ik op de deelnemers van de vergadering , een vergadering waar ik tegenop zie. Tijdens het wachten pak ik de map en sla hem open en op de eerste bladzijde vind ik een brief van Collins. Collins is een van de eerste kinderen waar ik de kinderopname van heb meegemaakt , toen nog als bezoekers.

Hij eindigt zijn brief met :

Toen Koning Salome aan God iets mocht vragen toen vroeg hij : "Geef me wijsheid om mijn volk te kunnen leiden".

Ik denk : "Dank je wel Collins". En ik prijs God dat ik het voorrecht heb om voor deze speciale kinderen te mogen zorgen.

Veel vrijwilligers hebben ons geholpen met gewoon simpelweg rijst uit grote balen overpakken in kleine kilo zakjes tot aan het vervoeren en wegbrengen van matrassen en kinderen en volwassenen naar het ziekenhuis brengen.

Twee van de Telforters hebben nog een dak gemaakt van riet bij een outreach familie in de buurt van het weeshuis.

Veel mensen hebben ons support gegeven middels een donatie, een kaartje een lief woord via de mail. Dank jullie allen daarvoor want samen, de handen ineengeslagen kunnen we heel erg veel doen.

Nu geven we de mensen vis , hopelijk zijn ze straks sterk genoeg om zelf te vissen en kunnen ze een paar van hun vissen afstaan om uit te delen om anderen eveneens sterk te maken.

Persoonlijk verzoek:

Aan alle Christenen onder u heb ik deze nieuwsbrief een speciaal verzoek:"Neem me mee in uw gebed, vraag God of ik wijsheid mag hebben om goede beslissingen te maken voor Spirit of Faith Children's Centre 1 en 2 en dat ik ook kracht mag hebben om door te gaan met Gods werk."Misschien is dit in de ogen van sommigen een vreemd verzoek maar we hebben hier echt uw gebeden nodig. We werken voor God en de duivel waardeert dat niet. Laten we ook hierin de handen ineenslaan. .

Kwaheri (Tot ziens in het Swahili)

En Asanti Sana (Heel erg bedankt in het Swahili)

Ria Fennema

De muziek cd van Veronica en de kinderen is eind deze week klaar. Wilt u die graag aanschaffen in de december maand mag u dat aan mij mailen, u betaalt dan verzendkosten en een door u te bepalen prijs.